

הַיָּה, אֲדִידָת

התיאטרון העירוני באר-שבע

בָּהָא, צִיְּדָת

מאט: הַלְּ מִיטְלְפּוֹנְקֶט • בִּימֵי: הַלְּ מִיטְלְפּוֹנְקֶט
תְּפָאָרָה וְתְלָבּוֹשׁוֹת: אִיתָן לַי • מָוסִיקָה: גּוֹרִי אֲגָמָן
תְּאוֹרָה: גִּיּוֹדִי קַופְּרָמֶן

שחקנים: חַנָּה מְרוֹן / אָוֹהֶד שָׁחָר

105

יַוָּאָב מַהְרָבִּי	מִנְחָלָתְכָנִי וַיִּצְחָרֶר:
שְׁלָמָה לְסָרִי	מִנְחָלָתְהַצְּגָה:
בָּתִי-שְׁבָעַ יוֹנָה	עוֹזָרָתְבָמָאי:
אַבִי קַובָּנִי	מִנְחָלָתְבָמָה:
יִצְחָק דָּדוֹ-זָאָהָה	תְּפָעָולְהַצְּגָה:
גִּיּוֹנִי סֻלְטָן	רַקְיוֹזִיטּוֹר:
יוֹכִי לְנָגָג	צִילּוּמִים:
אַפְּלָגְרִיפְּסָקָס	עַיְצָבְגְּרָפִי:
שְׁרוֹתִי תְּפָאָרָה	בְּנִיָּתְתְּפָאָרָה:
אָוֹלְפָנִי זָאנָד	הַקְּלָטוֹת:

תְּאַרְיךָ הַצְּגָה רָאשׁוֹנָה: כִּי-50 דָקּוֹת
מִשְׁךְ מִעֲרָכָה שְׁנִיה: כִּי-50 דָקּוֹת

מִינְהָלָה

מִכְוֹרֶת הַתְּאָטוֹרָוֹן — נַעֲמִי אַלְטָר
מִנְהָלָתְמִכְרוֹת — נַילָה לְגַנְפָּרְסָקִי
יַחְסִי צִיבּוּר — דְּלִיהָ וּוּוּפְלָל
מְדוֹדָ שְׁבָר — עַתְּ זַיְן
קַוְּפָאִוִּות — מַרְיָעִיתְנָאוָה חָסּוֹן
כַּבְּגִינִית — אַמְירָה אַם
מִנְהָלָתְשַׁבְּגָנוֹת — יְהָוִדִּיתְשָׁמֶשּׁ
מִנְהָלְטָנִי יַיְצָאָו — יוֹבָא מַהְרָבִּי
מִנְהָלָהְהַצְּגָה — אַבִי אַלְתָּהָשְׁלָמָה לְסָרִי

צּוּוֹתְטָכְנִי

אַלְיַוָּסְפִי / גִּיּוֹנִי סֻלְטָן
מַקְבָּנוֹ / קְרִיסְפָּנִין יַצְחָק
אַלְיעָה
מִנְהָלָבָמָה וְרָאָשִׁי — מַשְׁהָ הַרְאָל
מִנְהָלָבָמָה — אַבִי קַובָּנִי

חַשְׁמָלָיִים

יִצְחָק דָּדוֹ-זָהָה / מַרְיוֹ לְרָמָן
מַשְׁהָ בְּרָשָׂוֹן / שְׁמוֹאֵל מִרְשָׂוֹלִי

אֲחֹזָקָתְבָנִין

אַבִי בָּר

מַלְבִּישׁוֹת

סְזִוִּי כָּהָן / אַילָמָה כָּהָן

נְעָרָשְׁלִיחָת

שְׁלוּמִי מִדיָּה

הַנְּהָלָה צִיבּוֹרִית

אַלְלוֹה שְׁפִירָא — יוֹירְהַהְנָהָלָה
צִיּוֹן פִּינָּס
מַשְׂהָ זְלָבְרָמֶן
שְׁרָה לְסָבָסָקִי
צְבָבָרְמָן
שְׁמָאוֹלָשְׁלָה
מְרָגְלִיתְסְטָנְדָרָן

מִנְהָלָה הַתְּיִאָרוֹן

צִיּוֹן פְּמָס

מִנְהָלָה אֲדִמִּינִיסְטְּרָטִיבִּי

יְהָדָה עַיְן

בָּמָאי בֵּית

מִיכָּה לְבִינְסָוָן

מְחוֹזָאי בֵּית

חַלְלָמִיטְלְמָנוֹנָקֶט

הכל מיטלפוקט – מהזא' ובמא'

נולד ב-1949, בוגר החוג לתיאטרון של אוניברסיטת תל-אביב. בין מחזותיו שהוצגו: *התקווה האחרונה של רח' נחמני, הקוף, שרガ תיאטרון חיפה*; *הקטן, זלמנאים, העלמה והמות*.
תיאטרון הבימה: *הגיג, מי תחום, מכלות, פרוד זמני, צוותא: ויהיה חור, סטרופטיז אחרון, אנשים בלילה* (בשיתוף עם יהושע סובול), *מאמי – אופרת רוק בית ליסין: נטושים* ביים את: *העלמה והמות, אנשים בלילה, נטושים, פרוד זמני מי*.

גורי אגמון – מוסיקה

ילד תל-אביב למד באקדמיה למוסיקה ואופרה באוניברסיטת ת"א. כמו כן סיים את ברקל'י אוף מיזיק בברסטון במגמת קומפוזיציה. ממייסדי וממנהל בית הספר רימון לגיאז ולמוסיקה בת זמנה ברמת השרון. מגני הגיאז הפעילים בת"א. כתב מוסיקה לתוכנית הילדים בטלוויזיה רח' סומסום.

איתן לוי – תפארה ותלבושים

בוגר ביה"ס לאמנות "יוקלדונ סקול אוף ארט" בלונדון. לימד בקורס לעיצוב במה שליד האופרה האנגלית "סדלרס וולס". עבר בלונדון בתיאטרון הנשיוני ובתיאטרוני שליליים. בשנת 1974 היה מעצב בית בתיאטרון החאן היירושלמי בהנהלו של מיקל אלפרדס. השתלים בעיצוב תיאטרון החאן היירושלמי בגרמניה ובניו יורק. מרצה באוניברסיטת ת"א בмагמה לעיצוב במה. עיצב בימה להצגות תיאטרון, מופעי רוק, הפקות טלוויזיה וקולנוע. בין עבודותיו: **הפרטים** – איסכטוס, על קלות דעת וצביות, הטירה – קפאה, קדייש – גינצברג, האב – סטרינדרג, הקמצן – מוליר, מדיה – אורפידס, הצילו – אודארד בונד, אופרה בגורוש – בטולד ברקט, שידוכין – גוגול, וכן בובה, מכולו פירוז זמני, הקוף, נטושים בבית ליסין, מאת הל מיטלפונקט. בקהלינו עיצב את הסדרים, רגעים, המאהב, מהחורי הסורגים, ועד סוף הלילה. בתיאטרון באר שבע עיצב תפארה לגיסתו של גולדין ואהובת החיל.

ג'ודי קופרמן – תאורה

נולדה בארץ"ב, עלתה ארץها בשנת 1972. למדה תאורה אצל בנצי מונץ באוניברסיטת תל-אביב ולימודות שם כיום. תכנית תאורה נוספת ליותר מ-200 הצגות. עבודותיה האחרונות: **רכוש נתוש**, הkon ונשים בצמרות בתיאטרון הקאמרי, המלט בבית צבי, אמריקה במסגרת פסטיבל ישראל, סטיביל ילדים בחונכה בהיכל הספרט, נטושים בבית ליסין, מפגש האגוזים בבלט היישראלי, לתיאטרון באר שבע עיצבה תאורה להצגות שונות בינויהן: איבנוב, סקאפניו, בי"ס למוקונים, יונו והטוס, יצאת مكان, دون זיאן חזר מהמלחמה, על קלות דעת וצביות, רק בימי ראשון ולאחרונה אהובת החיל.

חנה מרון

מאז הצליפותה לתיאטרון הקאמרי בשנות ה-50 של המאה ה-20, שיחקה כ-50 תפקידים המיצגים קשת רחבה של מהותם מוקריים, קלסיים ומרדיינים. בין התפקידים, ממחזותיהם של אלטמן, גולדברג, שמיר, סנקה, שיקספר, אבסון, ציבוב, שילר, שאו, וליאלמס, אויניל, מילר, פינטר: מיקה בהוא החל בשדות, בילוי ברק אתמול נולדה, מלכת שבא במלכת שבא, לורה בבירור הזכות, אבי בתשובה בצל האילנות, לייזה ווילט בפיגמליון, רוזלינד בכתוב בעניינכם, להה בעלת הארון, אליזבט סטיורט, הפונדקית בפונדק הרוחות, ביאטריצ'ה במומה רבה על לא דבר, איפניה במלינויו, הדה טמן בהזה גבלו, יהודית בקדחת אביב, מדאה במדאה, ארקדיינה במחוש קל, בס בנוּף, וייבתו הימיים היפיס. בתיאטרון גודיק הופעה בתפקיד דוליבר במחזמר הלודוי. בשנים האחרונות הופיעה גם בתיאטרון הבימה בתפקיד אליזבט מריה סטיורט ובתפקיד אלינור בתשובה. במנעדן צוותה הופיעה בתפקיד השופטת בכבוד השופטות מאת וור. בסרטן זונה קלרה שיחקה את תפקיד קללה, בסידרה קרוביים קרוביים היא משחקת כמונה את חנה. לצד תפקידה בתיאטרון, הופיעה עם תזמורות שונות: בקזיש של ברנסטיין עם תזמורת שות השידור, בפאסאדי של ולטונו עם הסינפונייטה של ב"ש, ובפרט והאכ של פרוקופייכ עם הפילהמונית. פרסומים: פרס ישראל-1983; פרס הרצל-1971; פרס עיריית תל אביב-1977; פרס קלונדר-1959; כינור דוד-1969, 1972, 1973, 1973. לאחרונה הונפק לה תואר דרי' כבוד מטעם האוניברסיטה העברית בירושלים. בשנים האחרונות מביעות ב"בית-צבי".

ओהד שחר

שייך בתיאטרון זה". עם סיום לימודי בבית-צבי, בשנת 1981, הצטרף לתיאטרון באר שבע והופיע בהצגות בויהן: דה, יונו והטוס, מודיאני (אטוריון), תופים בלילה, שפע, ליר (בן הקברן), עמודי החברה, השחר (קוסטיה), איש הפיל (ג'ינו מריק-איש הפל), כותרת ראשית, הקומיקאים, וחלום ליל קיץ (פוק).

מצ' 1985 שיחק במשך שתי עונות בתיאטרון הבימה בהצגות: המשפט (יוסף ק.) בבית ברוחב שנינקן, השקעה (בננה קריק) וביבוי בתפקיד המרכזי.

בשנה האחרון הופיע בסרטים: החולמים, חשיפה כפלת, היישו, גנבים בלילה. בימים אלה משחק בתיאטרון באר שבע את גרגס ורלה בברוזו הפרה.

תקציר המחזאה

מיירה הצירית חוזרת לאחר 40 שנות העדרות בהן שהתה בדורות אמריקה אל בית המשפחה הישן אי שם בלב הפרדים. מיירה הייתה רוצחה לפגוש את אחיה היילן החובב אותו לא פגשה שנים רבות אלא שהאה נפטר ובמקומו מוצאת מיירה עיר מוזר בשם אהרון, נג משאית לשעבר שאיבד את זכרונו בתאונת והיה ידידו הקרוב של האח המת.

המפגש בין הצירית והנаг הוא מפגש בין שני עולמות שונים. מצד אחד — האומנות כמפתח לתפישה שלמה ומוחלטת של החיים. מצד שני — הצורך במנע, בהתחרות עם אדם נוסף בשחוור הזכרון שאבד בתנאי של שיבה אל החיים.